

Aftenposten, 9/11-88.

Ikke ufarlig å spå

Av Gunnar Øi, Oslo

Min far var yrkesoffiser. Et års tid før krigen tok han et oppgjør med Arbeiderpartiets ufallende forsvars-politikk. I et foredrag i Oslo Militære Samfund uttalte han:

«En fremmed makt kan i natt sette seg fast i landets ytre befestningsverker. I løpet av noen dager kan hele vårt forsvar være nedkjempet.»

Arbeider-pressen bragte store overskrifter om den ansvarsløse offiser som røbet militære hemmeligheter. Han burde omgående få avskjed!

Da krigen kom, var min far en av de første norske offiserer som falt. Om kvelden den 9. april ble han drept av syv tyske maskinpistol-kuler gjennom hode og bryst.

Den 1. november i år står Ar-

beiderpartiets Thorbjørn Berntsen på Stortingets talerstol. Han fråder av raseri mens han leser høyt fra mitt lille blad STOPP INNVAANDRINGEN! nr. 6/88.

Der står blant annet følgende: «Vi gjennomskuer det skammelige bedrag vi er gjenstand for. Vi føler uvilje og forakt overfor de myndigheter som vil prakke på oss et norsk Libanon, et multinasjonalt helvete og narkotikamisbruk!»

Vi er mange i Folkebevegelsen mot Innvandring som var aktive motstandsfolk under krigen. Ifølge Aftenpostens referat av 2. november i år karakteriserer Berntsen oss som «det verste åndelige grums som finnes i folkedypet».

Det er sannelig ingen spøk å spå fremtiden i Norge!

LOKALE SØKES

Forening søker lokale 200—400 m², helst råkjeller som medlemmene kan istandsette på dugnad.

Bill. mrk.: «LOKALE»

Julelukning

INO's og «Folk og Land»s kontor holdes lukket i tiden fra onsdag den 14/12-88 til tirsdag den 3/1-89. Posten hentes i denne tiden og beskjeder kan ringes inn til telefonsvarer.

«Min Kamp»

Er interessert i å kjøpe første bind av «Min Kamp».

Bill. mrk.: «MIN KAMP»

HUS TIL LEIE

Et pent mindre bolighus til leie for eldre enslig eller ektefolk.

Bill. mrk.: «HEDMARKEN»

langt fra merkelig at noen av de ivrigste pan-europeere finner vi nettopp i Spania. En av vårt århundrets betydeligste tenkere i Europa var Jose Ortega y Gasset, mannen som hittil har gitt den beste politiske og psykologiske begrunnelse for nødvendigheten av en europeisk statsdannelse. Han berører emnet i «Massenes Opprør» (1933) og har utdypet spørsmålet i flere skrifter.

Møtet i Toledo

Temaet for høstens møte i Toledo var: Den spanske borgerkrig som europeisk innbyrdeskrig. Myter, virkelighet og ettervirkninger. Frittstående representanter fra femten europeiske nasjoner var til stede på møtet som var lagt til Toledo på grunn av den mektige symbolverdi byen har for den nasjonale motstand mot folkefrontregjeringens herjinger.

Som kjent fra general Franco om felttoget mot Madrid høsten 1936 for å komme de omringede patriotene i Alcazar (festningen) til unnsetning. De vel tusen kadettene og rekruttene under oberst Moscardo holdt i tre måneder stand mot en regjeringsstyrke på 20 000 mens det haglet med granater og flybomber mot festningen. Den forfullede folkefrontsgeneralen Riquelme skjøt personlig en av Moscardos sønner under beleiringen mens han pr. telefon forsøkte å presse faren til overgivelse av festningen. Ikke rart at general Franco falt på kne foran den aldrende oberst da han avmeldte sin ranke, men medtatte lille styrke etter befrielsen.

Massegravene

Og han fortsatte: Men den sovjetiske befolkning har lidd aller mest under Stalins brutale og umenneskelige despoti. Vi må gå forsiktig frem for at ikke befolkningen skal få altfor stort sjokk ved avsløringene omkring Stalins barbariske styre, uvant som de er med at lederne står frem og forteller om grufulle feil og forbrytelser.

Men vi har begynt å åpne massegravene!

På spørsmål om Gorbatsjovs fremtidige kurs når det gjaldt Europa og menneskerettigheter, svarte han blant annet: Vi vil ha et pluralistisk samfunn der meningene brytes og i alle fall sovjetrussere vest for Ural, oppfatter seg som europeere og vi følger nøye med i de europeiske integrasjonsbestrebelsene. Derfor oppretter vi diplomatisk forbindelse med EF.

Men vi tror ikke på at flerpartisystem og parlamentarisme er brukbare, politiske ordninger for Sovjetunionen. Bl.a. mangler vi tradisjonene for slikt styre og dessuten er vi langt fra sikre på at det i fremtiden vil være særlig effektivt.

En nasjon må samle sine krefter og ikke være i strid og ufruktbar krangel med seg selv. En amerikansk valgkamp forekommer mange russere uverdige.

Det vi ønsker, er et liberalt, kompetent fagstyre der flest mulig har innflytelse og ansvar for sin arbeidssituasjon.

Fascist?

- Hvis jeg hadde skrevet det samme i Oslo som De nettopp sa nå, ville jeg ikke ha kommet til orde i den såkalte frie, norske presse, men tvertimot blitt utskjelt som fascist og moralsk fordømt! bemerket jeg til sovjetrussere over en drink etterpå.

Han svarte:

- Det forbauser meg ikke. Stalin hadde jo mange nyttige idioter, ikke minst i Vestens borgerlige presse. Forresten har enkelte presseorganer i vest ment å finne visse fascistiske trekk ved Gorbatsjovledelsen. Men er det så ille. Mussolini gjorde i det minste Italia til en moderne stat, men jeg håper at den sovjetiske i fremtiden skal gi plass for flere friheter!

Desinformasjon og strålende anrettet propaganda? Kanskje det også, men ikke bare! Vi må vokte oss vel for å granske dagens verden med foreldede briller.

De «blå» veteraner

Også etterfølgende dag avstedkom samme sovjetrussere en sensasjon da han henvendte seg til et par veteraner fra Den Blå Divisjon som kjempet på Østfronten under krigen: Dere var modige idealister som frivillig meldte dere til kampen mot Stalinimperialismen!

Rapsodi over jøssingsynet . . .

(Forts. fra s. 5)

mot den, men det er selvfølgelig dette som skal reduseres. Quisling betraktet det som en katastrofe for Norge om England og Tyskland skulle tørne sammen og forsøkte også å gjøre sitt for å forhindre det. Selv etter at krigen var brutt ut, forsøkte Quisling å ta et initiativ for å få til forsoning mellom disse land. Høidahl bare latterliggjør det.

Quislings idé fra 1930 om et stornordisk forbund til vern mot sovjetisk ekspansjon, en tanke han holdt fast på helt frem til 1945, fatter Høidahl ikke storhet i. Han anser den som verdensfern teoretisering. Det er bare det at idéen noen få år etter krigens slutt ble mer eller mindre virkeliggjort i Atlanterhavspakten.

Quislings arbeide for å få opprettet et Riksting beskriver Høidahl som om det var et utslag av ren maktbrynde. Han er

ikke i stand til å oppfatte at dette var et vesentlig virkemiddel for å få tyskerne til å anerkjenne vår selvstendighet og for å få Terboven fjernet fra Norge. Høidahl beretter selv nærmest triumferende at skrinleggelsen av rikstingsplanene gjorde slutt på Hitlers tidligere velvilje overfor Norge. Ser han ikke da hvilke katastrofale konsekvenser dette ville hatt for Norge om Tyskland hadde vunnet Den annen verdenskrig? Organisasjonsledernes fanatiske motstand måtte i Quislings øyne fortone seg som ren sabotasje av hele hans selvstendighetspolitikk. Det er enten blindt eller ytterst smålig at Høidahl ikke får frem sammenhengen her.

Konklusjonen er: kast ikke bort penger på denne boken. Det meste av dette har vi hørt hundretalls ganger før.

Oppsiktsvekkende . . .

(Forts. fra s. 1)

verdige var at disse samtidig er medlemmer av Falange Espanol!

Ingen som vil bli tatt på alvor, kan i dag betvile den helt fundamentale betydning falangistenes patriotiske sinnelag, og ideologiske grunnsyn, hadde å si for nasjonalistenes knusende seier over den marxistiske og sovjetstyrte folkefrontregjeringen i 1939. Men i dag er falangistene glødende forkjempere for de pan-europeiske ideer som går ut fra at de økonomiske og politiske bestrebelsene innen EF skal danne det praktiske grunnlag for en felleseuropeisk statsdannelse: Nasjon Europa som allerede har fått sitt flagg, kransen med gullstjerner på dypblå bunn.

Jose Ortega y Gasset

For dem som kjenner spanske forhold og mentalitet, er det

Bemerkelsesverdige russer

Blant de mange interessante seminardeltagere, gjorde en høyt rangert sovjetrussere et dypt og på mange forvirrende inntrykk. For denne forsamling var det mer enn velkjent hvilken konspiratorisk og nederdrettig rolle sovjetimperialismen med Komintern som organisatorisk spydspiss, hadde spilt i forsøket på å opprette et rødt, sovjetledet Spania. Folkefrontregjeringen var utsett som instrument.

Men å høre en av Gorbatsjovs ikke altfor fjerne medarbeidere, historiker av utdannelse, hevde det samme, var nesten ikke til å tro. Og ikke nok med det. Han bad nærmest det spanske vertskap om unnskyldning på Sovjetunionens vegne for Stalin-imperialismens innblanding i den stolte, spanske nasjons indre anliggender. Likeledes beklaget han at Stalins agenter hadde bortført hele den spanske stats gullbeholdning til Kremli!